

гото, та за да се предотврати това, побратимяватъ живота съ нѣкое чуждо дете.

Самото побратимяване бива обикновено и религиозно. Обикновеното става, като ония които искатъ да се побратимятъ, взаимно се даряватъ съ китки, на които има вързана жълтичка, цалуватъ си взаимно ръцетѣ и по челото и почватъ да се наричатъ побратиме или посестримо, ако сж жени. Религиозното побратимяване става въ черква отъ свещеникъ, който имъ прочита съответствена молитва, поръсва ги съ свѣта вода, задължава ги да си цалунатъ взаимно ръце и имъ разправя на кратко значението на това духовно братство. Черковнитѣ правила придаватъ единъ видъ святостъ на побратимяването и считатъ побратименитѣ като роднини, които немогатъ да се женятъ за тѣхни близки. По причина на многото злоупотребления съ святостта на побратимяването, особено съ жененето между децата на побратименитѣ, духовенството запрещава вече тоя религиозенъ обичай.

ОПЛАКВАНЕ НА МЪРТВЕЦЪ.

Оплакването на мъртвеца е единъ отъ главнитѣ обичаи, които съпровождатъ погребението на човѣка. Произходътъ на тоя обичай изглежда да е още отъ езическо време, тъй като и сега християнскиятъ елементъ въ съдържанието на самото оплакване не се чувствува. Презъ време на турското ни робство, когато не е имало навредъ и достаточнѣ свещеници, за да извършватъ религиознитѣ нужди на населението, погребението често е минавало безъ опѣло, но не и безъ оплакване. Оплакването на покойницитѣ се извършва отъ жени, най-често близки до умрелия, които умѣятъ и да припѣватъ и да нареждатъ „жални и печални“ думи, които да покъртватъ и да разплакватъ „мало и голѣмо“. Ако такива нѣма измежду близкитѣ на покойния, тогава се наематъ специалистки оплаквачки, каквито не липсватъ нито по селата, нито въ градоветѣ. Оплаквачката най-напредъ се вглежда дълго време въ покойника, въроятнo припомняйки неговото минало и подготвяйки съдържанието на надгробната му рѣчь. Следъ това тя сядя край мъртвеца и започва да нарежда съ най-жа-